

TATABÁNYAI TÖRVÉNYSZÉK

1.Pf.20.104/2017/3.

A Tatabányai Törvényszék mint másodfokú bíróság a dr. Szödényi Ügyvédi Iroda (üi.: dr. Szödényi Zoltán ügyvéd,) által képviselt (.....) felperesnek, a Fister Ügyvédi Iroda (üi.: dr. Fister Mihály ügyvéd,) által képviselt(.....) I. r. és (.....) II. r. alperesek ellen **birtokháborítás megszüntetése** iránt indított perében, az Esztergomi Járásbíróság 2017. év január hó 31. napján meghozott 22.P.20.584/2015/29. számú ítéletével szemben a felperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta az alábbi

Í t é l e t e t:

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, akként változtatja meg, hogy kötelezi az I-II. r. alpereseket egyetemlegesen, hogy 15 (tizenöt) napon belül az 1., 3., 5., 9., 10., 11., 12. és 13. számú kerítésoszlopokat is helyezték át a Pné Sz.Zs. igazságügyi szakértő 2016. december 5. napján kelt és az Esztergomi Járásbíróságra 22.P.20.584/2015/24. szám alatt érkezett igazságügyi szakvéleménye mellékleteként becsatolt Helyszínrajz szerinti térképi telekhatárra.

Kötelezi a törvényszék az alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 55.000,- (azaz ötvenötezer) forintot.

Az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezéseket a törvényszék akként változtatja meg, hogy az alpereseket egyetemlegesen kötelezi 15 (tizenöt) napon belül 76.000,- (azaz hetvenhatezer) forint elsőfokú perköltség megfizetésére a felperes javára.

Kötelezi továbbá az alpereseket egyetemlegesen 7.500,- (azaz hétezer-ötszáz) forint eljárási illeték Magyar Állam javára, valamint 144.000,- (azaz száznegyvennégyezer) forint szakértői díj Tatabányai Törvényszék Gazdasági Hivatala javára történő megfizetésére, külön felhívásra.

Megállapítja, hogy további 7.500,- (azaz hétezer-ötszáz) forint eljárási illeték felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam terhén marad.

Egyebekben a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a törvényszék az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 13.500,- (azaz tizenháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget 15 (tizenöt) napon belül, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.750,- (azaz harminchatezer-hétszázötven) forint fellebbezési illetéket.

Megállapítja, hogy 2.250,- (azaz kétezer-kétszázötven) forint fellebbezési illeték felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam terhén marad.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes tulajdonát képezi az ... külterület .../. hrsz.-ú, „kivett kopárság, szántó” megjelölésű ingatlan.

Az I. r. alperes adásvétel címén szerezte meg az ... külterület .../. hrsz.-ú „kivett major” megjelölésű ingatlant, amelyet utóbb a II. r. alperesnek ajándékozott, holtig tartó haszonélvezeti joga fenntartása mellett.

A két ingatlan egymással szomszédos.

Az I. r. alperes építési engedélyezési eljárás során az alperesi ingatlant kimérette, majd karókat helyezett el a kimérés alapján a felperesi és az alperesi ingatlanok megítélése szerinti közös határára. A karók helyén később faoszlopokat helyezett el, melyek közé 2015. április és május között vadhálót húzott ki.

A felperes 2014. május 14. napján földmérőt bízott meg az ingatlana kitűzésével és az ingatlan művelési ág megváltoztatásához szükséges helyszínrajz elkészítésével.

A földmérő a feladatot elvégezte.

A felperes a kiméretés alapján 7 db betonoszlopot állított fel a kimérés szerinti telekhatáron. Ezek a betonoszlopok 2015 tavaszán eltűntek a helyszínről.

A felperes 2015. május 12. napján birtokvédelmi kérelmet terjesztett elő a jegyzőnél az I. r. alperessel szemben. Kérelmében a területén történő munkálatok azonnali leállítását és a beásott faoszlopok azonnali eltávolítását kérte.

... Közös Önkormányzati Hivatal Jegyzője a felperes birtokvédelmi kérelmét hatáskör hiányára hivatkozással elutasította.

A felperes ezt követően módosított keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket a birtokháborítás megszüntetésére és az eredeti állapot helyreállítására, akként, hogy az alperesek kötelesek legyenek az általuk létesített kerítést az ingatlan-nyilvántartás szerinti határvonalra áthelyezni. Kérte továbbá az alpereseket kötelezni 65.000,- Ft kártérítés megfizetésére, mely a megbízott földmérő kitűzési tevékenységre eső munkadíja és az eltűnt 5 db betonoszlop értéke.

Keresete indokául előadta, hogy az alperesek a kerítésük létesítésekor birtokháborító módon jártak el, mert azt a felperesi ingatlanon belül helyezték el, a földmérő által készített kitűzési vázrajz szerint a felperesi ingatlanból jogtalanul 264 m²-t birtokolnak. Állította, hogy az általa elhelyezett betonoszlopokat az alperesek távolították el és beépítették a saját kerítésükbe.

Az alperesek a felperesi kereset elutasítását kérték.

Előadták, hogy kimérették a telküket, ezt követően húzták fel a kerítésüket. Tagadták, hogy a felperes betonoszlopait eltávolították vagy beépítették volna. E követelés összecsúsúságát is vitatták.

Arra is hivatkoztak arra, hogy a változási vázrajz elkészítése, mivel az a művelésből való kivonáshoz készült, nem áll okozati összefüggésben a felperes által állított birtokháborító magatartással, ezért a felperes nem követelheti tőlük a földmérő igénybevételeivel felmerült költségét.

Az Esztergomi Járásbíróság 22.P.20.584/2015/29. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte az

alpereseket, hogy 15 napon belül a felperes tulajdonában álló hrsz.-ú ingatlanon a birtokháborítást szüntessék meg akként, hogy a Pné Sz.Zs. igazságügyi szakértő által 2016. december 5. napján kelt és a bírósághoz 24. sorszám alatt érkezett igazságügyi szakvélemény mellékleteként becsatolt, helyszínrajz elnevezésű térképen a 2., 4., 6., 7. és 8. számmal feltüntetett kerítésoszlopokat helyezték át a feltüntetett térképi határvonalra.

A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította.

Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 10.694,- Ft perköltséget és kimondta, hogy a felperes ezt meghaladóan a perrel felmerült költségeit maga tartozik viselni.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül 12.700,- Ft részperköltséget, azzal, hogy ezt meghaladóan felmerült költségeiket az alperesek maguk tartoznak viselni.

Megállapította, hogy 15.000,- Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 40.000,- Ft szakértői díj megfizetésére, azzal, hogy további 104.000,- Ft szakértői díj az állam terhén marad.

A birtokháborítás megszüntetésére kötelező rendelkezését előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította.

Az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság a felperes indítványára kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a perbeli ingatlanokat térképezési és területszámítási hiba nem terheli, valamint, hogy a felperesi és az alperesi ingatlanokra vonatkozó hibahatár nagysága 1,3 méter. Megállapította továbbá, hogy az ingatlanokat elválasztó, az alperesek által létesített kerítés oszlopai a közútról nézve a térképi telekhatárhoz képest 0,21 – 2,6 méternyi eltéréseket mutatnak. A 25/2013. (IV.16.) VM rendeletre és az igazságügyi szakvéleményre hivatkozva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a hibahatárra tekintettel az alperesek csak a közútról nézve a 2., 4., 6., 7. és 8. oszlop elhelyezésével valósítottak meg birtokháborítást, mert csak ezek eltérése haladja meg a térképi határvonaltól a hibahatárt.

A felperes kártérítés megfizetése iránti keresetével kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes a földmérő vállalkozót saját ingatlana művelési ágának megváltoztatásához kérte fel, ezért az 55.000,- Ft költség nem áll okozati összefüggésben az alperesek jogellenes, károkozó magatartásával. A felperes 10.000,- Ft összegű, betonoszlopokkal kapcsolatos kártérítési igényét azért nem találta megalapozottnak, mert a felperes és a fia vallomásából csak azt lehetett megállapítani, hogy betonoszlopokat helyeztek el a területen, és, hogy ezek eltűntek, de nem volt egyértelműen bizonyított, hogy azt alperesek szedték ki.

Rámutatott arra, hogy a területre bárkinek szabad bejutása volt, így bárki eltávolíthatta az oszlopokat, és hogy V.R.I. és M.J. s tanúvallomása is lerontották a felperesi előadást. Nem találta bizonyítottnak a követelés összszerszerűségét sem, mert a felperes csak egy egyéni vállalkozói árajánlatot csatolt.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében kérte az ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének teljes egészében való helytadást, és a perköltség-fizetési kötelezettség alóli mentesítését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban annak eredményéből téves ténybeli és jogi következtetést vont le.

Előadta, hogy a kerítés ingatlan-nyilvántartás szerinti határvonalra történő áthelyezését kérte, melynek ténybeli és jogi alapja, hogy az alperesek nem a határon létesítették a kerítést. A birtokperben tehát eredeti birtokállapot helyreállítását, a zavarás megszüntetését kérte, mint tulajdonos. Állította, hogy az alperesek jogalap nélkül vettek birtokba egy területet a tulajdonából.

Rámutatott arra, hogy a perben nem volt vitás a telekhatár ingatlan-nyilvántartási állapota, és hogy a szakvélemény azt is megállapította, hogy az alperesek által elhelyezett valamennyi kerítésoszlop eltér a telekhatárhoz képest a felperesi ingatlan kárára. Megítélése szerint az alperesi kerítéslétesítés a tulajdonjogát nem szüntette meg hibahatáron belül és azon túl, így a hibahatáron belül is megilleti a birtokvédelem. Kiemelte, hogy a per tárgya nem telekhatár-vita volt, a per nem ingatlan-nyilvántartási per. Arra is utalt, hogy az ítéleti rendelkezés változatlanul hagyása esetén a peres felek ingatlanai közötti kerítés az ingatlan-nyilvántartási határ szerinti egyenes vonalhoz képest kisebb-nagyobb kiugrásokkal, cikk-cakkos vonalat eredményezne, ami egyrészt ésszerűtlen, értelmetlen, az alperesi használat szempontjából is felesleges, másrészt ellentétes a földmérési és térképészeti tevékenységre vonatkozó alapelvekkel.

Véleménye szerint az ítélet hiányosan és iratellenesen rögzíti tényként, hogy a földmérőt saját ingatlana kitűzésével és a művelési ágváltozás elvégzésével bízta meg. Bizonyítottak vélte, hogy erre azért került sor, mert 2014 márciusában észlelte, hogy az I. r. alperes a közös telekhatáron oszlopokat helyezett el, oly módon, hogy azok a felperesi területre estek. Az ingatlan kitűzésére tehát azért volt szükség, hogy ez tisztázható legyen, és csak a kitűzési vázrajz alapján győződhetett meg arról, hogy jogosult a birtokvédelmi eljárás kezdeményezésére.

Arra is hivatkozott, hogy a földmérő által kihelyezett fakarók védelmére és biztosítására általa lerakott betonoszlopok meglétét az alperesek nem vitatták, mint ahogy azt sem, hogy azok eltűntek. A helyszíni szemle során 2-2 db újszerű betonoszlopot maga az elsőfokú bíróság lelt fel, amiből azt a következtetést lehet levonni, hogy a felperesi betonoszlopokat az alperesek használták fel saját kerítésük megerősítésére, így az ezzel okozott kárt is kötelesek megtéríteni. Véleménye szerint az ezzel kapcsolatban meghallgatott tanúk nem elfogulatlanok, ezért a vallomásuk bizonyítékként nem elfogadható, és a vallomások egymással is ellentmondásban állnak.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Álláspontjuk szerint a felperes keresete nem birtokháborítás megszüntetésére irányult.

A II. r. alperes a másodfokú tárgyaláson előbb úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú ítélet nem fellebbezett kerítésoszlopait hajlandó áthelyezni, majd ugyanezen a tárgyaláson később előadta, hogy az elsőfokú ítéletben foglaltaknak nem tud eleget tenni, mert az elsőfokú ítéletben meghatározott betonoszlopok áthelyezésének fizikai akadálya van.

A felperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, amellyel az alpereseket 15 napon belül a helyszínrajzon 2., 4., 6., 7. és 8. számon feltüntetett kerítésoszlopok áthelyezésére kötelezte, egyik fél sem fellebbezte.

A felperes fellebbezése arra irányult, hogy a rendelkező résszel nem érintett további kerítésoszlopok áthelyezésére is kötelezze a törvényszék az alpereseket, valamint marasztalja őket 55.000,- Ft + 10.000,- Ft kártérítésben.

Túl azon, hogy maga a felperes is kérte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseinek felülbírálatát, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai nélkül köteles volt határozni a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség viseléséről.

A törvényszék azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges

körben lefolytatta. Beszerezte Pné Sz.Zs. földmérési igazságügyi szakértő véleményét, aki előbb kítűzte, majd a 24. sorszámú szakvélemény mellékletét képező helyszínrajzon kivastagítottan fel is tüntette a felperesi és az alperesi ingatlanok ingatlan-nyilvántartási térképi határvonalát, amely megállapításai szerint eltér a természetbeni határvonaltól. A szakértő azt is megállapította, hogy a két ingatlan térképezési és területszámítási hiba nem terheli.

A szakértői véleményt egyik fél sem vitatta, és annak aggályossága más peradatok alapján sem merült fel, ezért a törvényszék tényként fogadta el, hogy a két ingatlan térképi határvonala a helyszínrajzon kivastagítottan feltüntetett vonalon helyezkedik el.

A felek által nem vitatott szakvélemény alapján a törvényszéknek tényként kellett megállapítania azt is, hogy az alperesek által létesített kerítés nem a térképi határvonalra került elhelyezésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az ingatlan-nyilvántartási célú földmérési és térképészeti tevékenység részletes szabályairól szóló 25/2013. (IV.16.) VM rendeletre hivatkozott, melynek alkalmazásában térkép-terepazonos pont: az állami térképi adatbázis azon pontja, mely az előírt hibahatáron belül a természetben egyértelműen beazonosítható. Hivatkozott továbbá a VM rendelet 16. § (1) bekezdés d) pontjára.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott az ingatlan-nyilvántartási térképen ábrázolt határvonal természetbeni helyének meghatározására, és a határvonallal kapcsolatos sérelmek orvoslására vonatkozó Legfelsőbb Bíróság PK 265. sz. állásfoglalására.

A törvényszék rámutat, hogy az állásfoglalás rendelkező része és indokolása egyértelműen meghatározzák annak alkalmazási körét.

Ha a szomszédos földrészek közötti határvonal természetbeni helye válik vitássá, azt a bíróságnak kell az ingatlan-nyilvántartási térképen ábrázolt határvonalnak megfelelően meghatározni, ha az ingatlan tulajdonosa az érvényes ingatlan-nyilvántartási térképen ábrázolt határvonalat tartja sérelmesnek, annak orvoslását földhivatali eljárásban kell megkísérelnie, a bíróság csak ezt követően dönthet a kérdésben.

A PK állásfoglalás III. pontja kimondja, hogy ha az ingatlan-nyilvántartási térképen ábrázolt és a valóságos tulajdoni viszonyoknak egyébként megfelelő határvonal a természetben csak az ún. földmérési hibahatáron (megengedett eltérésen) belül tűzhető ki, a bíróságnak kell megállapítani a határvonal helyét, és ennek megfelelően kell rendeznie a felek birtoklási viszonyait, megállapítva az esetleges birtokháborítás elkövetését is. Ezen perekben a bíróság akkor jár el helyesen, ha igazságügyi földmérő szakértő feladatává teszi annak kellő részletességgel elkészített vázrajzon történő szemléltetését is, hogy hol tűzhető ki a természetben a nyilvántartási térképen ábrázolt határvonalnak megfelelő határvonal, megjelölve annak azokat a kellően rögzített kítűzési pontjait, amelyek ismeretében a határvonal utóbb – szakértő bevonása nélkül is – kítűzhető. Miután az ingatlan-nyilvántartás hitelesen tanúsítja a bejegyzett jogokat és tényeket, így a földrészek határvonalára vonatkozó adatok fennállását, fontos érdek fűződik ahhoz, hogy a bíróságok is elősegítsék az ingatlan-nyilvántartási térkép adatainak minél pontosabbá tételét.

Az elsőfokú bírósággal egyezően a törvényszék is megállapította, hogy az építési engedély kézhezvételét követően az I. r. alperes kimérette a .../. hrsz.-ú ingatlan, és a két ingatlan határára előbb karókat, majd faoszlopokat helyezett el. Ezt már akkor sérelmezte a felperes. 2014 májusában a felperes is kimérette a birtokhatárokat, melyeket a szakértő fakarókkal jelölt. Ezek helyén a felperes betonoszlopokat helyezett el.

Mivel az alperesek újabb faoszlopokat helyeztek el, majd középük vadhálót húztak, a felperes előbb birtokvédelmi kérelmet terjesztett elő ... Közös Önkormányzati Hivatal Jegyzőjénél, melyben a birtokháborítás megszüntetését kérte, majd keresetlevelet nyújtott be a bírósághoz, melyben szintén

kérte a birtokháborítás megszüntetését, az eredeti birtokállapot helyreállítását. A bíróság felhívására 4. sorszámú keresetpontosításában kérte kötelezni az alpereseket, hogy az általuk létesített kerítést az ingatlan-nyilvántartási szerinti határvonalra helyezték át.

A fentiek alapján egyértelmű, hogy a felperes birtokvédelmet kért a bíróságtól arra hivatkozással, hogy az alperesek az ingatlanán helyezték el a kerítésüket, és ezzel akadályozták a tulajdonát képező ingatlan birtoklását. A pernek nem volt tárgya a telekhatár megállapítása, a felperes pusztán az eredeti állapot helyreállításának módjaként jelölte meg, hogy kéri kötelezni az alpereseket a kerítés ingatlan-nyilvántartási térkép szerinti határvonalra történő áthelyezésére.

A perben az igazságügyi szakértő az ingatlan-nyilvántartási térképnek megfelelő határvonalat akadálytalanul kitűzte, azt a helyszínrajzon feltüntette. Ezt egyik fél sem vitatta.

A kiméréskor nem merült fel olyan kitűzési nehézség, amely szükségessé tette volna, hogy a bíróság határozza meg a felperesi és alperesi ingatlan határvonalának a helyét. A földmérési hibahatáron belül történő kitűzésre - erre irányuló kereseti kérelem esetén - csak akkor kerülhet sor, ha a térképi állapot és a természetbeni állapot eltér, de a térképi állapotnak megfelelő határvonal kitűzési nehézségek miatt a természetben teljes pontossággal nem, csak a megengedett eltéréson belül tűzhető ki.

A hibahatár fogalma a kerítésoszlopok áthelyezése körében értelmezhetetlen, a PK és a VM rendelet jelen perben nem alkalmazandó.

Azt az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján helyesen állapította meg, hogy az alperesek által létesített kerítés nem az alperesi és a felperesi ingatlanok térképi határvonalán, hanem a felperesi ingatlanon helyezkedik el, így az lett volna a helyes jogi következtetés, ha valamennyi kerítésoszlop vonatkozásában megállapítja az elsőfokú bíróság a birtokháborítást, és az összes oszlop áthelyezésére kötelezi az alpereseket.

A fentiekre tekintettel osztotta a törvényszék a felperes álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a vonatkozó jogszabályokat, ezért a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet akként változtatta meg, hogy a fellebbezéssel nem érintett oszlopokon túl az 1., 3., 5., 9., 10., 11., 12. és 13. számú kerítésoszlopok áthelyezésére is kötelezte az alpereseket, mivel ezen oszlopok is a felperesi ingatlanon helyezkednek el, így ezek elhelyezésével is birtokháborítást valósítottak meg az alperesek.

A felperes ezen kívül kártérítési igénnyel élt, az általa felkért földmérő munkadíját és az eltávolított öt betonoszlop értékét illetően.

A földmérő költsége vonatkozásában az elsőfokú bíróság a keresetet azért utasította el, mert a szakmai előírások a művelési ág változásáról készített változási vázrajzhoz nem írják elő az érintett földrészletek helyszíni kitűzését, így az 55.000,- Ft költség nem áll okozati összefüggésben a birtokháborítással.

A törvényszék nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy az alperesek az építési engedély kézhezvételét követően kimérették az ingatlanukat és karókat, majd faoszlopokat helyeztek el az általuk vélt telekhatárra. A felperes nemcsak a művelési ág megváltoztatása céljából bízta meg H.E. egyéni vállalkozót, hanem annak érdekében, hogy egyértelművé váljon számára, az alperesek által létesített kerítés az ő tulajdonát képező ingatlanon húzódik-e. Ez a kimérés tette lehetővé, hogy a felperes birtokvédelmi kérelemmel forduljon a jegyzőhöz, majd a kérelem elutasítását követően a birtokvédelmet a bíróságtól kérje.

A felperes ugyan kártérítés címén követelte az alperesektől ezt az összeget, a törvényszék arra az álláspontra helyezkedett, hogy a földmérő 55.000,- Ft-os költsége más jogcímen – mivel a bíróság a

felek által megjelölt jogcímhez kötve nincsen – a Pp. 75. §-a alapján perköltségként az alperesekkel szemben érvényesíthető.

A felperes igazolta, hogy az alperesek magatartásával összefüggésben került sor a földmérő felkérésére, és a földmérő telekhatár kitűzésével összefüggésben felmerült munkadíjának összegét számlával is alátámasztotta.

Az 5 db betonoszloppal kapcsolatos felperesi kárigény vonatkozásában a törvényszék osztotta az elsőfokú bíróság és az alperesek álláspontját. Az alperesek nem vitatták, hogy a felperes az általa felkért földmérő által kitűzött telekhatárra betonoszlopokat helyezett el, és azt sem, hogy a betonoszlopok közül eltűnt néhány. Azt azonban a felperes kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani, hogy a betonoszlopokat az alperesek távolították el, és saját kerítésükbe beépítették.

A törvényszék sem találta bizonyítottnak továbbá a kár összegszerűségét a felperes által becsatolt, egyéni vállalkozói árajánlat alapján, e körben tehát a Pp. 253.§ (2) bekezdésalapján helybenhagyta, az 55.000,- Ft kimérési költség vonatkozásában pedig a Pp. 253. § (3) bekezdés alapján megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Miután a törvényszék az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, teljes egészében átszámolta az elsőfokú eljárásban felmerült perköltségeket.

A felperes birtokvédelmi kereseti kérelmével összefüggésben a jegyző előtti eljárásban 3.000,- Ft, a bírósági eljárásban 18.000,- Ft illetéket lerótt, majd ezt követően személyes költségmentességben részesült.

110.000,- Ft összegű kárigényt is előterjesztett, mely után 15.000,- Ft illeték került feljegyzésre.

A földmérő szakértő kirendelésével összefüggésben 144.000,- Ft szakértői költség merült fel.

A birtokháborítás megszüntetésére irányuló kereseti kérelem azzal, hogy a törvényszék az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, teljes egészében eredményre vezetett, így felperes perköltségében a Pp. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján az alpereseket kellett marasztalni.

Az eredményes kereset alapján a földmérő-szakértői díj megfizetésére szintén az alpereseket kellett kötelezni.

A 110.000,- Ft kárigényét a felperes leszállította, azonban az illetékalap kiszámításánál az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 41. § (2) bekezdése szerint ennek már nem volt jelentősége.

A törvényszék 55.000,- Ft költséget ítélt meg felperesnek, ezért akként rendelkezett a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdése, 14. §, valamint a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, hogy 7.500,- Ft illetéket az alperesek fizessenek meg, míg 7.500,- Ft illeték a felperes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

Mind a két fél kérte marasztalni az ellenérdekű felet az ügyvédi munkadíjban.

A felperes legmagasabb, 110.000,- Ft-os kárigénye körében a pernyertesség/pervesztesség aránya 50-50 %, ezért a törvényszék egyik felet sem kötelezte arra, hogy viselje a másik fél ügyvédi munkadíját, azt mindkét fél maga köteles viselni.

A birtokvédelmi kereseti kérelem pertárgyértéke nem meghatározható, ezért az ezzel összefüggésben felperesi oldalon felmerült ügyvédi költséget a törvényszék a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és (3) bekezdése alapján óránként 5.000,- Ft-ban határozta meg. A felperesi jogi képviselő hat tárgyaláson vett részt, mely összesen 11 megkezdett óra volt, az így felmerült 55.000,- Ft ügyvédi munkadíj + 21.000,- Ft felperes által lerótt illeték megfizetésére a törvényszék a pervesztes alpereseket kötelezte.

A másodfokú eljárásban a felperes két irányú fellebbezést terjesztett elő. Egyrészt fellebbezte az

elsőfokú ítélet rendelkező részével nem érintett oszlopok áthelyezésére is kötelezni az alpereseket, továbbá kérte, hogy a bíróság 55.000,- Ft + 10.000,- Ft, azaz 65.000,- Ft kártérítés megfizetésére kötelezze az alpereseket.

A nem meghatározható pertárgyérték után 24.000,- Ft fellebbezési illeték, míg a 65.000,- Ft igény után 15.000,- Ft eljárási illeték merült fel.

A fellebbezés birtokvédelmet illető részében eredményes lett, így a 24.000,- Ft illeték megfizetésére a törvényszék az alpereseket egyetemlegesen kötelezte.

A birtokvédelmi kérelemmel összefüggésben felperesi jogi képviselő 2 órát töltött a tárgyaláson, így az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján 10.000,- Ft ügyvédi munkadíjra tarthat igényt.

A 65.000,- Ft igény 85 %-ban vezetett eredményre. Mindkét ügyvéd 2 óra időt töltött a tárgyaláson. Az IM rendelet alapján megállapított minimum ügyvédi munkadíjból tehát a felperesi jogi képviselőnek 4.250,- Ft, az alperesi jogi képviselőnek 750,- Ft járna, ezeket a törvényszék egymásba beszámította, összeadva a meg nem határozható pertárgyértékű fellebbezési kérelem kapcsán felmerült ügyvédi munkadíjjal, az alpereseket 13.500,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ezen igény kapcsán felmerült 15.000,- Ft fellebbezési illetéket 85-15 %-ban megosztva a felek között, az alpereseket a 24.000,- Ft illetéken felül további 12.750,- Ft illeték megfizetésére kötelezte, míg megállapította, hogy 2.250,- Ft illeték a felperes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

Tatabánya, 2017. június 28.

. Molnár Andrea
a tanács elnöke

dr. Szilágyi Anikó
előadó bíró

dr. Szabóné dr. Komjáthy Gabriella
törvényszéki bíró